

[Mads Eg Damgaard.]

Jeg kan på mit partis vegne tilsige vor medvirken til et sagligt udvalgsarbejde.

Vivike: Der er ingen grund til, at jeg spilder ret meget af folketingets tid, idet jeg allerede har sagt min mening om det foreliggende jagtlovsforslag ved de to forrige førstebehandlinger. De ændringer, der er sket i min tankegang, vil jeg fremsætte bemærkninger om i udvalget.

Blot understreger jeg her, at det for mig er klart, at vi kommer til at ændre lovfor-
slagets bestemmelser om jagt i Vadehavet, ligesom jeg ikke kan gå med til, at man driver jagt fra motorkøretøj. Jeg kan heller ikke gå med til, at man forbyder jagt med bue og pil; det er der slet ingen grund til at forbyde.

Endelig mener jeg, at vi skal have forbudt jagt på skovsnepper i yngletiden om foråret, have en totalfredning af odderen og en totalfredning af alle rovfugle i Danmark.

Erik Hansen: For mig som nyt medlem af det høje ting og ny ordfører for mit parti vedrørende dette lovforslag har både lovforslaget, bemærkningerne og de forskellige bilag været interessant læsning. Der er grund til at komplimentere den højtærede minister, folketingsudvalget og de sagkyndige for, hvad der er foretaget i denne sag.

Når det er sagt, vil jeg dog gerne føje til, at det forekommer mig, at dette lovforslag om jagten på nogle punkter bærer præg af fortrinsvis at være udarbejdet af jægere. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at enkelte ændringer i forslaget, som fra et jægersynspunkt vist vil blive betragtet som små ændringer, fra jordbrugerens, naturvennens og dyreelskerens synsvinkel må anses for rimelige.

Jeg vil således pege på, at en udvidelse af fredningen til en totalfredning af f. eks. odderen, duehøgen, musvågen og skovsneppen må drøftes. Jeg vil også gerne pege på bestemmelsen i § 21 om, at jagt fra holdende bil med stoppet motor er tilladt. Skal det læses, som det står i denne paragraf og i de bemærkninger, der findes til paragraffen, kan jeg kun forstå det således, at den, som ønsker at drive jagt, men ikke kan bevæge sig til at stå ud fra bilens pol-

strede hynder, også skal have mulighed for at drive jagt. Dertil vil jeg gerne sige, at kan man ikke bevæge sig ud af en bil, må man lade være med at drive jagt; erved kunne altså en del af § 21 undværes.

Om tøndejagten har der både i udvalget og i de deputationer, som har kontaktet udvalget, været talt meget. Jeg er opmærksom på, at netop tøndejagten i Vestjylland i vid udstrækning er den lille mands jagtsport. På den anden side vil jeg gerne fremhæve, at netop i betragtning af andefuglenes store vanskeligheder med olieplagen, hvor mange af dem må lide sultedøden eller druknedøden, synes det ikke helt rimeligt, at disse plagede fugle yderligere skal jages igennem snedige indretninger, som de er vant til at omgås i det daglige og derfor er fortrolige med. Nu bliver disse tøndere pludselig tømt for vand, og i stedet for bliver der sat en mand derned, som dræber fuglene i stort antal. Om tøndejagten vil jeg yderligere sige, at det udvalg, der formodentlig bliver resultatet af denne forhandling, må se betydelig nærmere — og måske med mere kritiske øje — på denne jagt, end man tidligere har gjort.

Jagtprøven, der er en nydannelse i lovgivningen, synes ud fra mit synspunkt og mit partis synspunkt lidt urimelig. Hvad skal dog den dambruger, som ser fiskehejren tømme dammene for ørred, gøre for at hindre det, såfremt han ikke har bestået jagtprøven? Skal han da se på, at det sker, uden at kunne gøre noget? Hvordan skal den landmand forholde sig, som besøges af ræven? Rævenes antal er stigende, og hvad skal han gøre, når de besøger hønsegården og tager den sidste kok? Skal han da stiltiende se på, at det sker? Øksen må han jo ikke bruge, og de våben mod ræv og hare, som hr. Vivike nævnte, er vist de færreste i besiddelse af.

Noget andet, jeg gerne vil pege på, er, at jagtsporten på det sidste har ændret sig. Tidligere var det den lille, lokale jægers sport; nu er det i højere grad pengestærke konsortier eller enkeltpersoner, der lejer store jagtarealer, besøger disse arealer 2 eller 3 gange om året og får en fest ud af det oven på jagten. Denne ændring fra færre, lokale jægere over til det, der måske lidt bredt sagt kaldes „fjerntboende, pengestærke jægere“, er lidt uheldig for vildtplejen på flere felter.